

தமிழர்களின் கோரிக்கைகளும்
இந்திய-இ-ஸ்ரீலாங்கை
ஓப்பந்தமும்.

தமிழர்களின் கோரிக்கைகளும் இந்தீய-இலங்கை ஓப்பந்தமும்.

இலங்கை, பல மொழிகளைப் பேசக் கூடிய, பல மதங்களைப் பின்பற்றுகிற, பல இனமக்கள் வாழும் ஒரு நாடு, சிங்களர்கள், தமிழர்கள், மூஸலிம்கள் என்று தனித்த இனங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் தாயகமாக அது பல நூற்றுண்டுகளாகத் திகழ்ந்து வருகிறது. தமிழர்கள் சிறுபான் மையினராக இருந்த போதிலும் கூட, இலங்கையின் வரலாற்றிலே, அவர்களுக்கும் சிங்களர்களைப் போன்றே பெரும் பங்கு உண்டு. பல இன, பல பொழி நாடு இலங்கை என்னும் வரலாற்று, சமூக யதார்த்தத்தை கருதி, வேறுபட்ட சமூகங்களின் நலன்களைப் பேணிக்காக்கக் கூடிய ஓர் அரசியல் அமைப்பை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ஆனால், இத்தகைய அரசியலமைப்பு ஒன்று உருவாக்க தவறியதால் தான் இனப்பூசல் தோன்றியது.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற நேரத்தில், அந் நாட்டின் அரசியலும், மற்ற இயக்கங்களிலும் செல்வாக்கான ஸிலையில் தமிழர்கள் இருந்தனர்; தேசியப் பெருவாழ்விலும் அவர்கள் இரண்டிருந்தனர். எனினும், சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தில் இருந்து, ஆதிக்கம் வகுத்த சிங்கள அரசியல் கட்சிகள், இனவெறி உணர்வுகளுக்கு இரையாகி, காலப் போக்கில், தமிழ் மக்களுக்கு சம உரிமைகளைத் தரமறுத்தன. அதனால் நாடு முழுவதிலுமே பெரும்பான்மை இனத்தவர் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ஸியாயப்படுத்தக் கூடிய ஓர் அரசியல் பண்பு வளர்ந்து இறுதியில், சிங்களர் மட்டுமே என்னும் சட்டம் 1956-இல் கொண்டு வரப்பட்டது. தமிழர்களின் நலன்கள் ஒதுக்கப்பட்டது. அவர்கள் தங்களது கோரிக்கைகளையும், துயரங்களையும் முன்வைத்து வளியுறுத்திய போது. அது பிரிவினைப் பேச்சு என்று கருதப்பட்டு, அவர்களுக்கு எதிராக அரசு பலம் பயன்படுத்தப்பட்டது.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல தமிழர்களுக்கு எதிரான அநீதிகள் பெருகினா; அவற்றைக் கேட்பாரில்லை. அடுத்துத்து வந்த அரசுகளும் சிங்களர்களின் வாக்குகளை பெறும் நோக்கத்துடன், தமிழர்களுக்குப் பாதகமான, பாரபட்சமான கொள்கைகளையே பின்பற்றி வந்தன.

சிறுபான்மைத் தமிழ் இனத் தலைவர்கள் தங்களது துயர்களைக் களைவதற்காக பேசித் தீர்வுகாணலாம் என பல முறை முயன்றனர். 1957-ஆம் ஆண்டின் பண்டாரா நாயக செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம், 1965-ஆம் ஆண்டின் டட்டி சேனாயக செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம், 1981-இல் மாவட்ட வளர்ச்சி சபைகள் அமைவதற்கு வழிவகுத்த பேச்சுக்கள்—ஆகியன இந்த முயற்சிகளில் குறிப்பிடத்தக்க சில.

1983 ஆண்டு ஜாகை ஆகஸ்ட் மாதங்களில் இலங்கைத் தீவில் பெருமளவு மூண்ட வன்முறையை அடுத்து, அந்நாட்டின் இனப்பூசலுக்கு அரசியல் தீர்வு காணும் பணியில் இந்தியாவும் உதவி செய்யத் தொடங்கியது. அந்தக் கலகத்தில் ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர், சுமார் 1,30,000 அகதிகள் இந்தியாவில் தஞ்சம்புகுந்தனர். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கும் இந்தியத் தமிழர்களுக்கும் இடையே, நெருக்கமான மொழி, பண்பாடு, மற்றும் குடும்பத் தொடர்புகள் இருப்பதால், இலங்கைக் கலகம் இந்தியாவில் மிகுந்த கவலையை ஏற்படுத்தியது. இலங்கையின் இனப்பூசலுக்குத் தீர்வு காண்பதில் இந்தியாவின் செல்வாக்கு பயன்படுத்தப்படலாம் என்று இலங்கை அரசுடன் ஆலோசனை கலங்தபிறகு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அன்றில் இருந்து இலங்கையின் ஒற்றுமைக்கும் ஒருமைப் பாட்டுக்கும் உட்பட்டு தமிழர்களின் வியாயமான கோரிக்கைகளையும் எண்ணங்களையும் நிறைவேற்றும் வகையில், பிரச்சினைக்கு பேச்சுவார்த்தை மூலம் அரசியல் தீர்வு காண்பதற்காக, இலங்கை அரசுக்கும் தமிழர் குழுக்களுக்கும் இடையே, கருத்து வேறுபாடுகளை அகற்றும் ஒரு பாலமாக இந்தியா செயல்பட்டு வருகிறது. இந்தப் பேச்சு வார்த்தைகளில் பல வெற்றிகளும் தோல்விகளும் ஏற்பட்டு, நான்காண்டு காலமாக நடைபெற்று வந்தது. இதற்கிடையில், ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஆனாலும் இந்தியாவின் இடைவிடாத முயற்சி மட்டும் இல்லா

விட்டால், இலங்கை அரசு தமிழர் பிரச்சினைக்கு ராணுவத் தீர்வை மேற் கொண்டிருக்கும். 1987 பிப்ரவரியில் விகந்த வடமராச்சி தாக்குதலுக் குப் பின்னர், இலங்கை அரசின் ராணுவத் தீர்வு நடவடிக்கையை இந்தியா பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருக்காது என்பதைக் காட்டி விட்டது. இந்தியா, யாழ்ப்பாணத்திற்கு உதவிப் பொருட்களை விமா னங்களில் கொண்டுபோய் போட்டதும், பின்னர் கப்பலில் கொண்டு போய் இறக்கியதும் சேர்ந்து, கடைசியில் 1987 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 29 ஆம் தேதி, வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கையெழுத்தாயிற்று.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் தமிழர்கள் பல ஆண்டுகளாகப் போ ராடவந்த உரிமைகளைப் பெற ஓர் அமைப்பு முறையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

- 1) தமிழ்மொழிக்கு 'ஆட்சிமொழி' அந்தஸ்து கொடுத்து, கல்வியிலும் வேலை வாய்ப்பிலும் தமிழர்களுக்கு சம உரிமை தர வேண்டும்.
- 2) தமிழர்களுக்கு பாரம்பரிய தாயக உரிமை வேண்டும்.
- 3) வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களை இணைக்க வேண்டும்.
- 4) தமிழ் இனத்திற்கு தனித்தன்மை அந்தஸ்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும்.
- 5) தமிழ்ச் சிறுபான்மையினர் தங்களது மாகாண ஸிர்வாகத்தில் சுய ஆட்சி செலுத்துவதற்கு வசதியாக, முதலில் அதிகாரத்தை பரவலா க்கி, பின்னர் அர்த்தமுள்ள அதிகாரங்களைப் பரிசுத்தளிக்க வேண் டும்.
- 6) தமிழர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக வசீக்கும் பகுதிகளில் சிங்களர் குடும்பங்களைத் தடுக்க வேண்டும்.

இவை தமிழர்கள் போராடி வந்த கோரிக்கைகள், இனி, இந்த கோரிக் கைகள் ஒவ்வொன்றையும் மாற்றி இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் என்ன கூறுகிறது, முந்தைய ஒப்பந்தங்கள் என்ன கூறின என்பதைப் பார்ப் போம்.

மொழி

1956 ஆம் ஆண்டின் ஆட்சி மொழிச் சட்டம் 33 அமலுக்கு வந்தது. 'சிங்கள மொழிச் சட்டம்' என அதை அனைவரும் கருதினார்கள். இலங்கையின் ஆட்சி மொழியாக சிங்களம் மட்டுமே இருக்கும்' என்று அது கூறியது: இந்தச் சட்டத்தால், தமிழர்கள் ஒரே நாளில் இரண்டாக்காக குழமக்களாக்கப் பட்டனர். மொழியின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டப்பட்டதால், வேலைக்கு ஆள் சேர்க்கும் கொள்கைகளிலும் பாரபட்சம் ஏற்பட்டது. ஒதுக்கீடு, தரமாக்கம் போன்ற உத்திகளைப் பின்பற்றி, தமிழர்களுக்கு கல்வியில் இருந்த சம வாய்ப்புக்கள் மெல்ல மெல்ல பறிக்கப்பட்டன. கல்விச் சாலைகளில் தமிழ்நாணவர்கள் இடம் பெறுவதற்கு, சிங்கள மாணவர்கள் எடுத்ததைக் காட்டிலும் அதிக சதவீத மதிப்பெண்கள் எடுக்க வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது.

சிங்களத்தைப் போலவே தமிழுக்கும் ஆட்சி மொழி அந்தஸ்து அளிக் கப்பட வேண்டும் என்னும் தமிழரின் கோரிக்கையே 1957 இல் கையெழுத்தான் பண்டார நாயக-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை, வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாகப் பணிகளில் பயன் படுத்துவதற்காக தமிழுக்கு தேசியமொழி அந்தஸ்தாவது கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒப்பந்த விதி கூட, சிங்களர் எதிர்ப்பினால் செயல்படுத்த இயலாமல் போய்விட்டது. எனவே, ஒப்பந்தம் முறைப்படி கை விடப்பட்டது.

வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழை நிர்வாக மற்றும் ஆவண மொழியாக ஆக்குவதற்காக தமிழ் மொழி விசேட விதிகள் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று 1965 ஆம் ஆண்டின் டட்டி சேனநாயக-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கூறியது. வடக்கு மாகாணத்திலும் கிழக்கு மாகாணத்திலும் எல்லா அரசுப் பணிகளுக்கும், பொது அலுவல் மற்றும் தகவல் தொடர்புக்கும் தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்த இந்தச் சட்டம் வகை செய்தது.

சிங்களம் மட்டுமே என்ற சட்டத்தின் பாரபட்சமான விதிகளும், தமிழ்மொழியை ஓரளவுக்கு பயன்படுத்த வேண்டும் என்று 1965 இல் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கை விதிகளும் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் சட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டன.

இலங்கையின் ஆட்சிமொழி சிங்களம் தான் என்று 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் சட்டம் குறிப்பிட்டது ஆக, மொழியின் அந்தஸ்தில் பாருபாடும், வேலைக்கு ஆள் சேர்ப்பதிலும் கல்வி வாய்ப்புக்களிலும் விருப்பு வெறுப்புக்களும் நீடித்தன.

1981 ஆம் ஆண்டின் மாவட்ட வளர்ச்சி சபைச் சட்டத்தில் மொழிப்பிரச்சினை குறிப்பிடப்படவே இல்லை.

சிங்கள மொழியுடன் கூடவே, தமிழும் ஆட்சி மொழியாக இருக்கும் என்று கூறியது 1987 ஆம் ஆண்டின் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் மட்டுமே. 1956 ஆம் ஆண்டில் சிங்களம் மட்டுமே என்ற சட்டம் இயற்றப்பட்ட பிறகு எட்டப்பட்ட வேறு எந்த உடன்படிக்கையும் இதைச் சாதிக்கவில்லை. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் ஆங்கில மொழிக்கு தொடர்பு மொழித் தகுதி தரப்பட்டது. ஆக தமிழ் மக்களுக்கு சிங்களம் மட்டுமே என்ற சட்டத்தால் ஏற்பட்ட அந்தி முற்றிலுமாகப் போக கப்பட்டது. இது தமிழர்களுக்கு கிடைத்த மக்களான சாதனை அல்லவா?

தமிழர் தாயகமும் இணைப்பும்

வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களை தமிழ்மக்களின் தாயகமாக அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கு வரலாற்றுக் காரணங்கள் உள்ளன. வடக்கு மாகாணமும் கிழக்கு மாகாணமும் இணைந்த பகுதி, வரலாற்றுக் காலங்கொட்டே தமிழர் பகுதிகள் என தமிழ் மக்கள் உறுதியாக நம்புகின்றனர். சிங்கள அரசினரின் பாரபட்சமான கொள்கை கனினாலும், அரசின் துணையோடு சிங்களர் குடியேற்றம் நடைபெற்ற தாலும், கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழர் எண்ணிக்கை குறைந்தது, அப்பகுதியின் விலத்தன்மையே மாறியது.

கிழக்கு மாகாணம், பரம்பரை-பரம்பரையாக தமிழர் பகுதி என்னும் வாதத்தை சிங்களர்கள் நிராகரிக்கின்றனர். இந்த வாதம் உண்மையைல்ல என்பதற்கு, அங்கு புத்த ஆலயங்கள் இருப்பதை ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றனர். கிழக்கு மாகாணத்தில் 'தமிழரும் சிங்களரும் முஸ்லிம்களும்' கலந்து வாழ்வதால், அதற்கு பல இனத் தன்மை ஏற்பட்டு, அதைத் தமிழரின் தனிப்பிரதேசமாகக் கருதுவதற்கு இல்லை என்று கூறுகின்றனர்.

இந்தப் பிரச்சினை தொடர்பான கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாக, வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களை இணைக்க வேண்டும் என தமிழர்கள் கோருகின்றனர். இதை சிங்களர்கள் போடாமல் எதிர்த்து வருகின்றனர். 1983 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு, கிழக்குப் பகுதியை தமிழர்களின் பாரம் பரிய தாயகமாக அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நிராகரிக்கப் பட்டது. 1985 இல் நடைபெற்ற திம்பு மாநாட்டில் இந்தக் கோரிக்கை யென்டும் எழுப்பப்பட்டது. ஆனால் பயனில்லை. தமிழர்களுக்கு தனி இன அந்தஸ்தும், இரு மாகாணங்களின் இணைப்பும் வேண்டுமென தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்கள் கோரின, மிதவாதக் கட்சியான தமிழர் ஜக்கிய விடுதேலை முன்னணியும் இணைப்பை வலியுறுத்தியது.

வடக்கு மாகாணமும் கிழக்கு மாகாணமும் வரலாற்று ரீதியில், இலங்கைத் தமிழர்களின் உறைவிடங்கள். அங்கு அவர்கள் எல்லாக் காலமும் மற்ற இனமக்களோடு வசித்திருக்கிறார்கள் என்பதை இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் அங்கீகரிக்கிறது. இலங்கைச் சமுதாயத்தின் பல இனா, பல மொழித் தன்மையை ஒப்பந்தம் வலியுறுத்துகிறது. ஒவ்வொர் இனத்துக்கும் இருக்கும் தெள்ளத் தெளிவான மொழி மற்றும் பண்பாட்டு தனித்துவம் மிகுந்த கவனத்தோடு பேணப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதையும் அது அங்கீகரிக்கிறது. ஆனால், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களை வாலாற்று ரீதியில் தமிழர்களின் உறைவிடங்கள் என வர்ணித்த தன் மூலம், அவற்றை தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகம் என்பதை ஒப்பந்தம் மறைமுகமாக ஏற்றுக் கொள்கிறது என்பது முக்கியம் வாய்ந்ததாகும்.

வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களை இணைப்பது பற்றி, 1957 ஆம் ஆண்டின் பண்டார நாயக-செல்வநாயகம் உடன்படிக்கை எதுவும் குறிப்பிட வில்லை. ஆயினும், மக்கள் கிளர்ச்சி காரணமாக, அந்த உடன்படிக்கை கைவிடப்பட்டது. அதேபோல, 1965இன் டட்டி சேனநாயக-செல்வநாயகம் உடன்படிக்கையும் இணைப்பு பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. 1978-ஆம் ஆண்டின் அரசியல் சட்டம், மாவட்ட வளர்ச்சி சபை சட்டமும் மாவட்டம் என்ற பிரிவுக்கே பேச்சுவார்த்தையை திரும்பவும் நெறிப்ப டுத்தியது. அதாவது, மாகாணம், பிராங்கியம் என்றில்லாமல் அதற்கும் கீழாகத்தான் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. எனவே, இணைப்பு என்ற பேச்சே எழவில்லை. கருத்து வாக்கெடுப்புக்குப் பிறகு, இணைப்பு பற்றி பரிசீலிக்கலாம் என்று 1986 டிசம்பரில் தெரிவிக்கப்பட்ட யோசனைகள் சிறிது நம்பிக்கை தந்தன.

எனவே, இணைப்பு என்பது பிரச்சினையின் தீர்வுக்கு ஒரு முட்டுக் கட்டையாகவே இருந்து வந்தது. இந்த ஓர் இக்கட்டான் தருணத்தில் தான் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் ஒரு முக்கிய சாதனையாக ஏற்பட்டது. வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக தமிழர் பகுதிகள் என்பதை இலங்கை அரசு ஏற்றுக் கொண்டதோடு, கருத்து வாக்கெடுப்புக்கு முன்னரே இணைப்பை ஏற்படுத்தவும் ஒப்புக் கொண்டது. அதாவது, முதலில் இணைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதன் பிறகு ஓராண்டு கழித்து, கிழக்கு மாகாணத்தை வடக்கு மாகாணத்தை தொடர்ந்து சேர்த்தே வைத்திருக்கலாமா என்பது பற்றி தீர்மானிக்க கருத்து வாக்கெடுப்பு நடைபெறும். இது, இலங்கை அரசு அதுநாள் வரை இணங்க விரும்பியதை விட எவ்வளவோ மேலானதாகும். கருத்து வாக்கெடுப்புக்கு முன்னரே இணைப்பு என்பதே, அரசு காட்டிய குறிப்பி டத்தக்க சலுகையாகும். இனி, கருத்து வாக்கெடுப்பின் போது இணைப்பை நீட்டிப்பதற்கு தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் தான் முயல வேண்டும்.

தமிழர் தனித் தன்மை

தமிழ் இனத்திற்கென்று தனித்தன்மை வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நீண்ட நாளாக இருந்து வருகிறது. ஆனால் அடுத்தடுத்து வந்த இலங்கை அரசுகள் இதை ஏற்கவில்லை. இந்தக் கோரிக்கை வழுப் பெற்று, தமிழ் 'தேசியம்' என்று ஒலித்தது. எனினும், நாடு பிரிவினையா னால் தான் இந்தப் பதம் பொருந்தும்.

இது விஷயத்தில், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் முழுக் கவனம், செலுத்தி, இலங்கை சிங்களர்களும், தமிழர்களும், முஸ்லிம்களும், பர்கர் களும் வாழும் ஓர் பன்மொழி, பல இனச் சமுதாயம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஒவ்வொர் இனத்துக்கும் தனியான பண்பாடும் மொழித் தனித்தன்மையும் இருக்கின்றன என்பதையும் அது அங்கீகரிக்கிறது. அதை மிகுந்த கவனத்தோடு பேண வேண்டும் எனவும் அது கூறியது.

அதிகாரப் பங்கீடு

அதிகாரம் ஒரே இடத்தில் குவிந்திருந்தால் தாங்கள் புறக்கணிக்கப்ப உவோம் என்ற நினைப்பினால் தான் அதிகாரப் பரவலும் பங்கீடும் வேண்டும். என தமிழர்கள் கோருகின்றனர். எனவே அவர்கள் கூட்டு அரசு முறையைக் கோர ஆரம்பித்தனர். ஆனால் அடுத்தடுத்து வந்த இலங்கை அரசுகள், பெரும் பான்மையினரின் தேவையை மட்டும் நிறைவேற்றி, தமிழரின் கோரிக்கையை நிராகரித்தன. இலங்கையில் கூட்டு அரசு முறையை ஏற்படுத்துவது என்பது சாத்தியமல்ல என் பதை உணர்ந்த தமிழர்கள், அதிகாரம் மிகவும் குவிந்த ஒரே அரசு முறையில், எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு சலுகைகளையும் பெற முய ன்றனர். ஓரளவு பிராங்கிய சுயாட்சியைப் பெற அவர்கள் விரும்பினர்.

பிராங்கிய சுயைகளை அமைத்து, அவற்றுக்குச் சீரிது நாடாளுமன்ற அதிகாரம் கொடுக்கலாம் என்பதை, 1957 ஆம் ஆண்டின் பண்டார நாயக-செல்வ நாயகம் உடன்படிக்கை ஒப்புக் கொண்டது. ஆனால் அந்த உடன்படிக்கை ரத்துசெய்யப் பட்டதால், 1969 ஆம் ஆண்டில் கூட்டு அரசு முறை வேண்டும் என்ற தங்கள் கோரிக்கையை தமிழர்கள்

மீண்டும் வரியுறுத்தினார்கள். 1965 ஆம் ஆண்டின் டட்டி சேனாயக செல்வநாயகம் உடன்படிக்கை, நிர்வாகத்தை மீண்டும் மாவட்ட சபைக்கு அளித்தது. 1968 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் சட்டமும் கூட இதை மாற்றவில்லை. தொடர்ந்து தமிழர்கள் கிளர்ச்சி செய்ததால், 1981 ஆம் ஆண்டில் மாவட்ட வளர்ச்சி சபைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. தமிழர் நோக்கில் மாவட்ட சபைகளால் அர்த்தமுள்ள அதிகாரங்களைச் செலுத்த முழுமொத்தம் என்ற போதிலும், தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணி அதை நாம்பிக்கையோடு ஏற்றுக் கொண்டது. அதே ஆண்டில் தேர்தல் கள் நடைபெற்றன ஆனால் இலங்கை அரசு நிதி தரசனங்கியதால், மாவட்ட வளர்ச்சி சபைகள் செயல்படவில்லை.

மேலும், அர்த்தமுள்ள அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கு மாவட்டம் ஒரு பெரிய பரப்பு அல்ல, அத்தோடு மாவட்ட சபை அமைப்பே குறைபாடு உடையதாக இருந்தது. அதிகாரங்களை உண்மையிலேயே பகிர்ந்தளிக்க விரும்பியிருந்தால், அதற்காக அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தியிருக்கவேண்டும். எனவே, குறைவான மக்கள் குறைவான அதிகாரம், மிகக் குறைவான நிதி ஆகியவற்றுடன் மாவட்ட சபைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

1986 இல் இந்திய அரசுடன் கவந்தாலோசித்த பிறகுதான், அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்திய பிறகு மாகாண சபைகளை அமைக்க இலங்கை அரசு இணங்கியது. மாகாண சபை என்பது அதிகாரங்களை பகிர்ந்து அளிப்பதற்கு ஏற்ற பெரிய அமைப்பாகும்.

முதலமைச்சருடன் கூடிய நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாகாண சபைகளை ஏற்படுத்துவதோடு, அவற்றுக்கு தெளிவான, கணிசமான அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்று வகை செய்தது இந்திய-இலங்கை ஒப்பங்களும், அதைத் தொடர்ந்து செய்யப்பட்ட 13 வது அரசியல் சட்டத்திருத்தமும் மட்டுமே. சுதந்திரத்திற்குப் பின் முதல் தடவையாக, மாகாண சபைக்கு அதிகாரங்களை அளிக்கவும் இந்திய மாநிலங்களுக்கு உள்ளதைப் போன்ற அதிகாரங்களை மாகாண சபைகளுக்கு முன்று தனிப் பட்டியல்களை வகுக்கவும் இலங்கை அரசு ஒப்புக் கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

மாகாணத்திற்குள் போலீஸ் மற்றும் பொது ஒழுங்குப் பொறுப்பை மாகாண சபை ஏற்பதற்கு பட்டியல் அதிகாரம் அளிக்கிறது. மாகாண போலீஸ் பிரிவு முதலமைச்சரின் கீழ் இருக்கும். அதற்கு ஆள் எடுக்கும் வேலையை மாகாண போலீஸ் கமிஷன் கவனிக்கும். ஆக, தமிழ்மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதலமைச்சர் மற்றும் மாகாண சபை கட்டுப்பாட்டில் மாகாணத்தின் சட்டம்-ஒழுங்கு இருக்கும்.

நிலத்தின் உரிமை பற்றிய அதிகாரங்களும் மாகாணங்களிடம் ஒப்ப டைக்கப் பட்டுள்ளன. நிலக் குத்தகை, நிலத் தீர்வை, நில மேம்பாடு ஆகியன இதில் அடங்கும், இவை, கண்காணிப்புக்களும் சமநில முறைகளும் அடங்கிய பின் இணைப்பு விதிப்புக்களுக்கு இடப்பட்டவை. மாகாண சபை தனது செயல்பாட்டுக்கு வேண்டிய எல்லா நிலத்தையும் கையகப்படுத்திக் கொள்ள முடியும், மத்திய அரசும் மாகாண நிலத்தை பயன்படுத்த முடியும்.

கல்வி, சுகாதாரம் தொடர்பான அதிகாரங்களும் மாகாண சபை களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளன, உள்ளாட்சி, பாசனம், குடியேற்றமும், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், குறிப்பான பகுதிகளில் வரி வசூல் அதிகாரம் ஆகியவையும் இவற்றில் அடங்கும். அரசுகள் உள்கு செயல்பட மத்திய அரசிடம் இருந்து போதிய நிதிகளைப் பெறலாம். ஒரு மாகாணத்திற்கான திட்டங்களுக்கு கிடைக்கும் அயல்நாட்டு உதவியை, அத்தகைய திட்டங்களுக்கு மட்டுமே மத்திய அரசு கொடுக்கும்.

நுழையர்வு

மொழிப் பிரச்சினை யோடு, தமிழர்களின் உள்ளத்தை வாட்டி வகுத்த மற்றொரு பிரச்சினை, தமிழர் பாரம்பரியப் பகுதிகளில் அரசு ஆதரவு டன் நடைபெறும் குடியேற்றம். ஆனால் மாகாண சபைகள் ஏற்படுத்தப் பட்டதால், அரசு நிலம் நீங்கலாக மற்ற நிலங்களின் கட்டுப்பாட்டை முதன் முதலாக தமிழர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். தேசிய நிலக் கமிஷன் அமைக்கப்பட்டு, அது நிலக் கொள்கையை வகுத்துக் கொடுக்கும். அது, அரசு ஆதரவிலான குடியேற்றத்திற்கு எதிராக தமிழர்களின் நலனைக் காக்கும். இந்தத் கமிஷனில் எல்லா மாகாண சபைகளின் பிரதிநிதிகளும் இடம் பெற்றிருப்பார்கள்.

அரசு ஆதாவில் குடியேற்றம் நடப்பதாக தமிழர்கள் கொண்டிருக்கும் ஜயப்பாட்டைக் கருதியே, இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் இதைச் செய்தது குடியேற்றத்தால் கிழக்கு மாகாணத்தில் மக்கள் வாழும் தன்மை மாறிவிட்டது என்று தமிழர்கள் கவலை தெரிவித்தனர். இந்த சந்தேகத்தை போக்கவே, நிலம் மற்றும் நிலத் தீர்வு பற்றிய அதிகாரங்கள் மாகாண சபைகளுக்கு அளிக்கப் பட்டுள்ளன.

அதிகாரப் பகிஸ்நதளிப்பின் அளவு, தமிழ் மொழிபற்றிய விதிகள், வடக்கு கிழக்கு இணைப்பு, வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களை வரலாற்று ரீதியாக தமிழர்களின் உறைவிடங்கள் என அங்கீகரித்தது ஆகியன, இலங்கைத் தமிழர்களும் இலங்கை அரசும் முன்னர் செய்த உடன்பழக்கைகளுக்கும், 1987 இன் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்திற்கும் நிறைய வேறுபாடு இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகின்றன! எனினும், முந்தைய உடன்பழக்கைகளை அமலாக்க நடவடிக்கை எடுக்கப் படவில்லை என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. இந்த ஒப்பந்தமும், இலங்கை அரசின் 13 வது திருத்தமும் மாகாண சபைச் சட்டமும், தமிழர் கோரிக்கைகளை கணிசமாக ஏற்றுக் கொண்டதோடு, அவை இந்திய-இலங்கை இருதரப்பு ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதியாக வழங்கப் பட்டுள்ளன. எனவே, தமிழர்களின் கோரிக்கைகள் நிறைவேற ஒப்பந்தம் உத்தரவாதம் அளிக்கிறது.

எனவே, இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் சாதித்தவற்றின் முக்கியத்துவத்தை இலங்கைத் தமிழர்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வாய்ப்பை முழுக்கப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தங்களது சிறந்த எதிர்காலத்திற்காக உழைக்க வேண்டும். கருத்து வாட்கெடுப்புக்கு முன்னதாக, வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பு தொடர்பான வெற்றியையும் தமிழர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒப்பந்தத்தின் நன்மைகள்

அரசியல் சட்ட திருத்தம் வாயிலாக மாகாண சபைகள் உருவாக்குவது.

தேர்தல்கள் நடக்கும் தேதியில் நூற்று வடக்கு-சீழக்கு மாகாணங்களை ஒன்று சேர்த்தல்.

தமிழ் ஆடசீமோழி அடக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒன்று சேர்த்த வடக்கு-சீழக்கு மாகாணத்தின் அமைச்சரவைக்கு முதலமைச்சராக தமிழர் இருப்பார்.

சட்டம்-ஓழுங்கு, நிலம், கல்வி, கலாச்சாரம், சுகாதாரம், டள்ளாட்சி போன்றவற்றை நிலைக்க ஒரு பட்டியல் முலம் மாகாண சபைக்கு அதிகாரம்.

மாகாண மட்டத்தில் ஒரு டயர் நீதி மன்றம் அமைக்கப் படும்.

மாகாண சபைகளுக்கு பொருளாதார துக்கீடு பற்றி தீர்மானம் செய்வதற்கு ஒரு நீதிக்குழு உருவாக்குதல்

